

Sat Chit Anand #9

Het ene luchtruim na het andere luchtruim.

26 november 1987 in het Chuang Tzu Auditorium.

Vraag 1

Geliefde Osho,

De mooie uitspraak Sat-Chit-Anand heeft waarheid als eerste, bewustzijn als tweede en gelukzaligheid als derde. Is er een onvermijdelijke opeenvolging tussen?

Amrito, er is geen opeenvolging tussen waarheid, bewustzijn en gelukzaligheid. Het zijn geen stappen in een hiërarchie, maar ze komen de een na de ander. Geen van hen is hoger dan de andere twee, dus op de manier zoals wij dat verstaan is er geen opeenvolging.

De actuele ervaring van *satchitanand* gebeurt gelijktijdig. In feite wijzen deze drie woorden: *sat, chit, anand* – waarheid, bewustzijn, gelukzaligheid – niet op drie ervaringen. Het is gewoon de armoede van taal dat we de hele ervaring niet in een woord kunnen bevatten. Onze woorden zijn zo arm. De ervaring is absoluut een organisch geheel: wat er gebeurt, gebeurt tegelijkertijd.

Maar misschien zover het de menselijke mind aangaat, zal er een heel ander soort opeenvolging nodig zijn om te begrijpen wat er gebeurt. In de uitspraak *Sat-Chit-Anand*, staat waarheid als eerste. De natuurlijke tendentie van de logische rationele mind is dat waarheid als eerste in de ervaring moet komen, en dan bewustzijn en dan gelukzaligheid.

In de actuele ervaring begin je met meditatie, die jou een steeds een meer wijder bewustzijn brengt. Op de ultieme piek, als de explosie plaatsvindt, onderga je jezelf plotseling als volledig bewust. Dan vind je aan één kant waarheid en aan de andere kant vind je gelukzaligheid. Dit gebeurt alles in een fractie van een seconde. Misschien is het beter te zeggen: het gebeurt niet in tijd. Zelfs een fractie van een seconde neemt enige tijd. Het gebeurt in tijdloosheid. Maar voor het inzicht van de mind – welke niet het ultieme inzicht is, maar slechts een relatief begrip heeft – kun je zeggen dat de verlichte persoon bewustzijn ervaart; en als het bewustzijn tot stand is gekomen, wordt hij plotseling bewust van de waarheid die verborgen was in het onbewuste – want nu is er geen onbewuste meer – en de gelukzaligheid die ook in het onbewuste verborgen was.

Ik heb je gezegd dat het bijna is als een vogel, een enkele eenheid. De vogel heeft twee vleugels; waarheid, gelukzaligheid, en het lichaam van de vogel kan bewustzijn genoemd worden. Maar je kunt hen niet verdelen: je kunt niet zeggen wat eerst komt en wat als tweede. De hele vogel komt; zonder de vleugels kan hij niet komen en zonder de vogel kunnen de vleugels niet komen.

Of neem een ander voorbeeld: je doet plotseling het licht aan in een donkere kamer. Denk je dat je eerst de tafel ziet, dan zie je de stoelen, dan zie je de muur en dan dit en dat? Zoveel dingen zijn er in de kamer. Maar als het licht komt, worden ze allemaal duidelijk zichtbaar voor jou zonder enige opeenvolging – niets is er eerst, niets is tweede. Ze waren in de duisternis verborgen. Als er eenmaal licht is, is er geen duisternis meer. Je wordt onmiddellijk bewust van het bestaan van alles wat er is.

En jouw wezen is zeker een vogel. De oude zieners hebben het 'de gouden vogel' genoemd – bewustzijn als het lichaam, waarheid en gelukzaligheid als de vleugels, en het hele luchtruim vol sterren is van jou. Niet slechts dit luchtruim; de mystici zijn bewust geweest van het ene luchtruim na het andere luchtruim.

Nu stemmen zelfs wetenschappers er mee in dat dit luchtruim niet het enige luchtruim kan zijn. De uitbreiding van het wetenschappelijk bewustzijn heeft ook een uitgestrekt universum gebracht. Er was een dag in de middeleeuwen dat men dacht dat de aarde het middelpunt was en de zon en al de sterren er omheen bewogen.

Het was een erg kleine en gezellige wereld, en niemand maakte zich druk om wat er verder was. Nu het wetenschappelijk onderzoek steeds verder gaat, worden ze steeds meer mystiek in hun uitspraken. Nu weten zij dat het bestaan geen grenzen heeft. En wat wij als sterren zien zijn geen sterren. Elke ster is een grotere zon dan onze zon. Onze zon is een erg middelmatige zon, ofschoon ze erg groot is in vergelijking met de aarde. Ze is zestig keer groter dan de aarde. Het lijkt enorm naast de aarde, maar in vergelijking met de veraf staande sterren die zo klein lijken dat wij hen "twinkel twinkel kleine ster" noemen ... Het zijn geen

kleine fonkelende sterretjes. Ze zijn heel veel groter dan onze zon.

Onze zon heeft zijn eigen zonnestelsel, bestaande uit de aarde, de maan en alle andere planeten. Elke zon heeft zijn eigen zonnestelsel, en tot nu toe hebben ze tenminste drie miljoen zonnen geteld.

Te midden van deze drie miljoen sterren is de meest mystieke ervaring die de wetenschappers tegenkwamen dat ze allen zo ver mogelijk van het centrum weg bewogen, met een enorme snelheid. Het houdt in dat het luchtruim beschikbaar voor hen is, ze kunnen verder weg gaan ... Ze gaan steeds verder weg voor miljarden jaren en hun snelheid benadert de snelheid van het licht.

De snelheid van het licht is de ultieme snelheid die natuurkundigen hebben vastgesteld. Het is enorm. Je zult het moeten uitrekenen. In een seconde reist het licht honderd zesentachtig duizend mijl. Je moet het met zestig vermenigvuldigen – dat zal de afstand zijn die het licht in een minuut aflegt. Dan moet je het weer vermenigvuldigen met zestig – dan zul je een uur van de lichtafstand hebben. Dan maal vierentwintig – dat is een dagreis afstand van het licht. Dan maal driehonderd zesenvijftig – dat is een lichtjaar. En dat is de laagste meetgrootte wat het licht en zijn snelheid betreft.

Een lichtjaar is net als een meter, een yard, een voet. Er zijn sterren van duizenden lichtjaren ver weg. De dichtstbijzijnde ster is vier lichtjaren weg. Zelfs deze ster te bereiken lijkt onmogelijk te zijn. Vier lichtjaren -- we hebben geen enkel voertuig, geen enkele raket die met de snelheid van licht kan gaan. En de moeilijkheid is intrinsiek. De moeilijkheid is dat bij de snelheid van licht alles verbrandt. Omdat het zo snel is en de frictie zo groot, verbrandt alles en smelt tot licht.

Wij hebben geen enkel metaal, kunstmatig of natuurlijk, dat intact kan blijven bij de snelheid van licht. En zonder de lichtsnelheid is er geen mogelijkheid deze sterren te bereiken die miljoenen lichtjaren ver weg zijn.

Wetenschappers zeggen dat deze aarde van de zon werd afgescheiden ongeveer vier miljoen jaar geleden. Er zijn sterren die nooit zullen weten dat deze aarde ooit bestond, want de dag dat deze aarde werd geboren, begon hun licht deze kant op te gaan, maar is nog niet aangekomen, zelfs met die enorme snelheid. En wetenschappers berekenen dat de aarde niet meer bestaat voordat deze lichtstralen hier aankomen. Net in het midden van twee lichtstralen begint het leven van jouw aarde, komt tot een hoogtepunt en eindigt.

Deze sterren hebben oneindige ruimte ter beschikking – dat is het luchtruim. En nu is het absoluut zeker dat er geen grens bestaat. Deze sterren kunnen voor eeuwig doorgaan, zover als ze wensen. Wij zijn burgers van een onbegrensd universum.

Net zoals er deze uitgestrektheid buiten is ... de existentie is altijd in balans. Dat betekent dat dezelfde enorme expansie binnenin jou is – want het binnen en buiten moeten in balans zijn. Het binnen zal precies zo uitgebreid, zo oneindig zijn als het buiten.

Fysici zijn de mystici van de materie en de mystici zijn de fysici van het bewustzijn. In deze kleine uitspraak van *satchitanand*, zeggen de mystici dat een heel oneindig universum binnenin jou simultaan beschikbaar wordt in een explosie van bewustzijn. De explosie van bewustzijn brengt slechts licht. Alles is er reeds – is daar eeuwig geweest – wachtend op jou om wakker te worden.

Er is geen opeenvolging in de manier waarop wij opeenvolging verstaan. Maar er is een zeker geheim te begrijpen: Zonder tot het hoogtepunt te komen van bewustzijn, zul je niet bewust worden, noch van waarheid noch van gelukzaligheid. Maar als je eenmaal bewust wordt, weet je dat ze allen één zijn. Dit is een veel meer zinvolle, betekenisvolle drie-eenheid dan die van de Christenen. Hun drie-eenheid schijnt fictief te zijn: God, de zoon, de heilige geest – het is goed voor kinderboeken, want ze kunnen *satchitanand* niet begrijpen. Ze zeggen dat ze de heilige geest kunnen begrijpen, ze kunnen de vader begrijpen, ze kunnen de zoon begrijpen. Maar dat is een erg stomme fictie. Zonder grond, met geen bewijs, blijft het Christendom het verkondigen. Haar hele structuur hangt ervan af.

De mystieke drie-eenheid schijnt veel meer op ervaring, op waarheid te zijn gebaseerd. Het is geen fictie. En ze is beschikbaar voor je zonder gebed, zonder enig heilig geschrift. Gewoon jij bent genoeg, want jij bevat die oneindigheid. Alles wat je nodig hebt is naar binnen kijken. Sta jouw bewustzijn toe te groeien zodat het je vult met licht en al de duisternis verdrijft, en je zult de meest kostbare schat binnen in jezelf vinden.

In de ervaring zal er geen enkele scheiding zijn tussen waarheid, bewustzijn en gelukzaligheid. Het zal alles tegelijk komen, op je neer regenen. Maar op het moment dat je die ervaring in taal brengt, moet je een tot drie maken – om niet onrechtvaardig te zijn tegenover de enorme ervaring die heeft plaatsgevonden. Geen enkel woord kan er iets over zeggen. Het zal een erg gedeeltelijke verklaring zijn, en elke gedeeltelijke waarheid is gevaarlijker dan een leugen. De leugen kan tenminste ontdekt worden: de gedeeltelijke waarheid is erg gevaarlijk, want het wordt misschien niet ontdekt. Het geeft jou het gevoel dat het waar is. Deze drie woorden bevatten bijna drie werelden. Ieder is een luchtruim op zich. Er is geen grens aan jouw bewustzijn. Je kunt in de binnenwereld net zo ver weg gaan als de sterren in de buiten wereld gaan. Noch heeft gelukzaligheid enige grenzen, noch heeft waarheid enige grens. En als deze drie dingen geen enkele grens hebben, kunnen ze geen drie zijn. Drie onbegrensde dingen moeten wel één worden.

Dus de ervaring is van één organisch geheel, niet in opeenvolging. Maar in taal is de moeilijkheid dat we woorden in opeenvolging moeten schrijven. Talen zoals het Chinees, Japans, Koreaans – de Verre Oosten talen zijn veel beter dan de alfabetische talen, omdat alfabetische talen alles in een reeks, in een zin moeten zetten. Een ding zal gevolgd worden door een ander en dan een ander, een woord door een ander woord, een zin door een andere zin, een paragraaf door een andere paragraaf, alles in opeenvolging. In het Chinees, is de situatie anders. De olifant wordt niet beschreven zoals wij erover schrijven. Er is slechts een symbool voor de olifant.

Ik herinner een symbool wat ik niet kan vergeten: een symbool van een dak van een huis, gewoon een eenvoudig dak – iedereen kan het dak begrijpen – en twee vrouwen zittend onder het dak. Een van mijn vrienden was Chinees aan het leren. Ik vroeg hem, “Wat is het?” Hij zei, “Dit symbool betekent ‘gevecht’, ‘oorlog’. Twee vrouwen onder een dak? Er zal ongetwijfeld een derde wereldoorlog aankomen.”

Wie ook het symbool maakte moet een groot psycholoog geweest zijn. Al dan niet wetend heeft hij zo veel in zo’n klein symbool uitgedrukt. Als je het in alfabetische taal wilt schrijven, zul je een paar zinnen moeten gebruiken om het hele ding te zeggen.

De mysticus heeft altijd voor een enorme moeilijkheid gestaan: hoe zeg je het onzegbare? Maar hij heeft het geprobeerd, en hij heeft zijn best gedaan in het Oosten, want het Oosten heeft de mysticus bijna tienduizend jaar gekend. Tien duizend jaar is het minimum waar ik over spreek.

En al de genialiteit van het Oosten heeft zich geconcentreerd op slechts één punt en dat is de ontdekking van jezelf. En die ontdekking is altijd geculmineerd – of de mysticus in China was, of in India, of in Arabië, of in Japan, dat maakt niet uit – het mysterie heeft hen tot hetzelfde punt gebracht van *satchitanand*. Ze hebben allen dezelfde gelukzaligheid gevonden. Hun leven is absoluut authentiek en oprecht geworden, en hun wezen is absoluut bewust geworden. Er zijn geen onbewuste gedeelten ergens nog sluimerend in hen. En dit kan gezien worden door mensen die een ontvankelijkheid, gevoeligheid en intelligentie hebben – die ogen hebben om te zien, die niet met dichte ogen staan en zeggen “Er is geen licht.” Je zult je ogen moeten openen. Elke mysticus tot welke eeuw, welk land, welk deel van de aardbol hij behoort, openbaart dezelfde waarheid, want waarheid is het niet-veranderende, onbeweeglijke centrum van de hele existentie.

Als jij je in het gezelschap van een mysticus mag bevinden, en je kunt onbevreesd zijn, en met een open hart, kan hij zijn ervaring in jou kan uitgieten, hij kan slechts aan je schenken. Je hoeft niet bezorgd te zijn. Hij zal niets van jou wegnemen. Op de eerste plaats heb je niets. En wat je hebt daar ben je onbewust van. De mysticus kan zijn licht in jou gieten en kan je bewust maken van al datgene wat in jou verborgen is – jouw verborgen pracht. Dit is de authentieke betrekking tussen de meester en de discipel. De meester onderwijst je niets. Hij giet eenvoudigweg zijn licht in het hart van de discipel. Er is geen filosofie te onderrichten, er is geen leer waar de student tot bekeerd moet worden – er is slechts een ervaring die overgedragen moet worden.

Eeuwenlang staat het bekend als de overdracht van de lamp. Het is een mooie uitdrukking: ‘Overdracht van de lamp’. De meester staat je eenvoudig toe zijn vuur te hebben, om jouw huis ook licht te maken. Hij verliest niets, maar jij wint enorm. Vandaar de grote dankbaarheid die gevoeld wordt door de discipelen voor de meester, want je kunt hem niet betalen – er is geen manier. Wat hij je heeft gegeven is van onschatbare waarde. Alles wat jij kunt doen is oprecht dankbaar te zijn. Deze dankbaarheid is de enige echte connectie tussen de discipel en de meester. En als de discipel ook bewust wordt, groeit hij op tot dezelfde status als de meester.

Een mooi verhaal: Toen de meester van een groot zoeker, Rinzai, zag dat het ogenblik gekomen was dat Rinzai dezelfde status ging zijn als de meester zelf, riep hij Rinzai en sloeg hem hard. Rinzai zei, "Maar ik heb helemaal niets gedaan, ik heb zelfs niets gezegd. U heeft me jarenlang geslagen." Het is een erg liefdevol gebaar, dit slaan. Alleen Zen heeft ooit begrepen dat het uit volkomen liefde is dat de meester de discipel slaat.

En de meester zei tegen Rinzai, "Dit is de laatste klap voor jou. Ik kon de verleiding niet weerstaan om er nog eens van te genieten, want vanaf morgen zul jijzelf een meester zijn."

Zo speels. Beiden lachten, beiden genoten ervan. Rinzai herinnerde zich dit zijn hele leven. Hij werd een veel bekendere meester dan zijn eigen meester, maar hij vergat nooit de laatste klap die de meester gegeven had. Hij bleef zich te herinneren dat "Hij hield zoveel van mij dat er geen dag voorbijging dat hij me niet sloeg – om wat voor excuus ook."

Het lijkt vreemd voor de logische mind, maar logica heeft niets te maken met de innerlijke wereld. Rinzai zei, "Nu begrijp ik hoeveel inspanning die oude man heeft genomen om me te slaan. In feite deden zijn handen meer pijn dan wat ik voelde, want ik was jong, gezond. Hij was erg oud, maar hij miste niet. Toen ik dicht bij mijn verlichting kwam, wist hij het voordat ik het wist."

Natuurlijk weet de meester voor de discipel dat jij net op het randje aangekomen bent. En die klap was niet gewoon maar een klap. Voor de buitenstaanders was het een klap, maar voor beiden de meester en de discipel, was die klap een duw voorbij de grens die hem nog steeds over zichzelf liet denken als een discipel. Met die laatste klap werd hij als meester erkend, niet met een certificaat – ze zijn zo onmenselijk, zo dood – maar met een levend contact.

En toen lachten de mannen, de oude man en de jonge, tot laat in de avond, en het hele klooster dacht: "Wat is er aan de hand?" En allebei lachten ze tranen van vreugde.

De volgende dag, verscheen de meester niet voor zijn ochtendlezing. Hij stuurde Rinzai bericht, "Nu kun jij gaan. Nu kun jij doen wat ik voor jou heb gedaan. Jij kan de lamp overdragen aan de anderen. Ik ben te oud – neem gewoon de verantwoordelijkheid voor het klooster."

En Rinzai zei, "Toen u zei dat u me voor het laatst sloeg, begreep ik onmiddellijk dat ik nu de verantwoordelijkheid voor dit hele klooster heb. Met uw laatste klap, heeft u zich teruggetrokken. Vandaar dat ik huilde omdat u zich terugtrok. Zonder u wil ik niet verlicht zijn. Laat me een discipel blijven. Trek u niet terug. Maar u heeft het reeds gedaan. Ik was perfect gelukkig en ik dacht niet dat het zo vlug zou gebeuren."

Wat heeft hij ervaren toen de meester hem de laatste keer sloeg? Gewoon een plotselinge explosie – *satchitanand*. Er is geen opeenvolging, Amrito. Het gebeurt allemaal simultaan. Het gebeurt alles tezamen. Het is één zonder enige rangorde.

Vraag 2

Geliefde Osho,

Gisternacht viel mij uw baard op. Het is werkelijk en prachtig iets; het herinnert mij aan de manen van een leeuw. Komt een baard als die van u met verlichting? Of word je er mee geboren?

Vimal, zo'n baard komt met je geboorte. Verlichting kan jou niet zo'n baard geven. Je kunt het zien: Gautama Boeddha heeft geen baard, niet alleen geen baard, ook geen snor. Laat je niet misleiden. Grote meesters van de Jainas, tirthankaras genaamd, hebben geen baarden, geen snorren. In feite hebben ze – de Jaina en de Boeddhistische traditie -- een vreemd idee die hun geleerden niet kunnen verklaren, en wat tenminste vijftieng eeuwen lang een vraag is gebleven.

Maar ik behoor niet tot enige traditie. Daarom heb ik een zeker objectief inzicht in de dingen. Ik kan de reden wel geven. Het was niet dat zij zich twee keer per dag scheerden – maar ze hadden geen baarden en snorren vanaf hun geboorte. Die groeiden niet bij hen. In feite is het een deel van de definitie: tenzij een meester zonder snor en baard is, is hij geen meester, want hun vierentwintig grote meesters hebben allemaal geen baarden, geen snorren. Ik kan niet geloven dat al deze meesters sommige hormonen misten die de baard produceren, die een snor in een man produceren en niet in vrouwen. Een enkele keer kan een vrouw – in het bijzonder op hoge leeftijd -- een kleine snor, een kleine baard hebben. Soms gebeurt het ook op jonge leeftijd.

Ik kende een erg mooi jong meisje. Ze was de dochter van een van de directeuren van het Leonard Theosofisch College van de Christenen. De directeur was erg in me geïnteresseerd – zo leerde ik het meisje kennen. Ze was erg intelligent, erg mooi; ze trouwde in Amerika, haalde een D.Litt. in Amerika en onderwijst nu in Amerika maar al haar schoonheid werd geplaagd door een baard. Ze moest zich twee keer per dag scheren. Toch, de zwarte plek – als je dichtbij haar kwam, en ze was zo mooi – maar die zwarte schaduw maakte dat ze zich inferieur voelde.

Toen ik haar laatst met haar man zag ... ze kwamen allebei om zes maanden in het Leonard Theosofisch college in Jabalpur te onderrichten – en dan zes maanden in en ander theosofisch college in Amerika. De laatste keer dat ik hen zag moet dertig jaar geleden zijn. Ik zei tegen haar, “Je zult onnodig je hele leven lijden aan minderwaardigheid vanwege deze baard. En hoe meer je je scheert des te erger het wordt. En je bent in Amerika. Het is een eenvoudig iets – gewoon een kleine verandering in de hormonen en het zal verdwijnen. Jij hebt wat meer vrouwelijke hormonen nodig. Je hebt een paar mannelijke hormonen. De balans is niet juist.”

Ze zei, “Ik heb er nooit aan gedacht en niemand heeft me dit ooit gezegd.” Daarna kreeg ik haar brief een paar maanden nadat ze naar Amerika was gegaan, waarin stond “Ik ben erg dankbaar dat mijn baard verdwenen is.” Het is een kwestie van hormonen. Als vrouwen oud zijn beginnen baarden te groeien omdat de vrouwelijke hormonen verdwenen zijn, maar hun mannelijke hormonen zijn nog steeds aanwezig, actief. Ze hebben het leven van een vrouw geleefd, maar ze hebben niet het mannelijke deel gebruikt, dus is de balans veranderd. Op hoge leeftijd beginnen veel vrouwen een baard te krijgen. Maar op die leeftijd schenkt niemand er veel aandacht aan.

Ik kan niet geloven dat al die vierentwintig tirthankaras, uitgespreid over vijfduizend jaar, allemaal ongebalanceerde hormonen hadden. Wat zou de reden kunnen zijn? En hetzelfde was het geval met Boeddha. Ik geloof niet dat ze geen snorren en baarden hadden. Mijn eigen inzicht zegt dat het enkel een symbolische uitdrukking is, dat als je steeds meer bewust wordt, je steeds meer delicaat wordt – gracieus als een vrouw. In plaats van mannelijke kwaliteiten, de kwaliteiten van een krijger of een soldaat, begin je de kwaliteiten van compassie en liefde, gratie en schoonheid van een vrouw te hebben. Deze beelden zijn niet een exacte afbeelding van de mensen; ze vertegenwoordigen slechts een metafoor. Het zijn geen foto's. Het zijn erg objectieve kunstwerken – de vierentwintig tirthankaras van de Jainas. Je kunt naar een Jaina tempel gaan. Als ze groot genoeg is, zal ze vierentwintig tirthankaras hebben. Als ze niet groot genoeg is, dan plaatsen ze drie beelden en spiegels aan beide kanten en kleine ramen zodat jij erdoor kunt kijken. Als je erdoor kijkt weerspiegelen de spiegels elkaar. Dus in de plaats van drie zie je een lijn van honderden, zover als je kunt kijken. De eerste spiegel reflecteert de tweede spiegel, dan reflecteert die spiegel de andere spiegel, en dit gaat steeds maar door. Zo ver als je kunt zien en vreemd genoeg, kun je precies vierentwintig tirthankaras zien – een grote artistieke truc ...

Maar als de tempel arm is, dan zul je slechts een beeld van Mahavira vinden. Maar e1e1n ding is er – het is ook opvallend dat Jainas niet in staat geweest zijn het te verklaren – al die beelden lijken hetzelfde, precies hetzelfde. Het enige verschil is een klein symbool onderaan hun benen – een lijn vertegenwoordigt Mahavira.

Zelfs een priester kan niet zeggen wie Mahavira is. Eerst moet hij kijken. Jij kunt misschien niet begrijpen hoe hij in staat is te zeggen dat dit Mahavira is, en dit Abhinava en dit Meminaka. Er zijn onderscheiden symbolen voor elke meester, maar hun beelden zijn precies hetzelfde. Dat is ook onmogelijk. Vierentwintig precies dezelfde personen? Dezelfde lengte, dezelfde neus, dezelfde ogen, hetzelfde gezicht, hetzelfde lichaam – het is niet mogelijk. En eeuwenlang hebben ze niet geweten wat te antwoorden, want ze hebben naar deze beelden gekeken alsof ze feitelijk er zo uitzagen.

Ik kijk naar deze beelden als symbolen. Deze beelden zeggen niets over de lichamen van deze vierentwintig meesters. Ze zeggen iets over precies dezelfde ervaring van hen. Hun dezelfde gezichten, hun dezelfde ogen, hun dezelfde lengte duidt slechts op een ding: dat wat er binnenin hen gebeurde hetzelfde is. Hoe dit nu in een beeld uit te drukken? De grote artiest moet een enorm mooie manier gevonden hebben om door middel van deze beelden te zeggen dat: “We maken niet hun portretten; we zijn geen fotografen. We proberen door het beeld hun innerlijke ervaring te vertegenwoordigen.”

En omdat hun innerlijke ervaring dezelfde was – sachchidanand – was het niet nodig om enig verschil in hun

lichamen te maken.

Vimal, je bent een beetje gek, maar niet erger dan ik. Ik herhaal: als je dit soort baard wenst, moet je er mee geboren worden. Het komt niet door verlichting. Verlichting heeft niets met je baard te maken. Zelfs een vrouw kan verlicht worden. Dat betekent niet dat ze een baard zal hebben. Zo'n mooi soort baard komt alleen met je geboorte.

En ik ben erg onwillig geweest om naar mijn ouders te luisteren. Ze bleven volhouden dat dit er niet goed uitzag: "Je moet je baard afscheren." Ik zei: "Ik wil de originele haren houden precies zoals het bestaan ze mij gegeven heeft. Ik geef ze aan het bestaan terug precies zoals het bestaan ze aan mij heeft gegeven. Ik ga niet mee met dat stom gedoe van iedere dag te scheren. Bovendien, ben ik zo lui – de ene dag zal ik een helft scheren, en de andere helft ..."

De priester was uitgenodigd om in een psychiatrisch ziekenhuis te komen spreken. Gedurende de preek zag hij dat een van de patiënten erg aandachtig was, zijn ogen strak gericht op het gezicht van de priester, zijn lichaam enthousiast voorovergebogen. Zo'n aandacht was heel erg vleierend. Na de dienst zag de priester dat de man met een van de bewakers sprak. Dus, zo snel als mogelijk was vroeg de priester hem: "Sprak de man met je over mijn preek?"

"Ja," zei de bewaker.

"Zou je me willen vertellen wat hij zei?" vroeg de priester.

"Nou," zei de man onwillig, "wat de man zei was: Denk je eens in, hij zit buiten, en ik zit binnen."

Vimal, we zitten allemaal binnen. Er is geen buiten. Buiten hebben we laten varen. Jullie zijn mijn mensen – insiders.

Vraag 3

Geliefde Osho,

Toen ik in de rij stond voor het ontbijt vanochtend hoorde ik twee Duitse meisjes praten: wie in godsnaam is deze kerel Milarepa nou helemaal? Osho geeft hem zoveel energie!"

De ander antwoordde, "Oh, hij is eigenlijk niemand! Weet je dat niet? Osho heeft hem bedacht als een grap!"

Net op dat moment kwam Lokita naar me toe, sloeg haar armen om mijn hals, keek me diep in de ogen en zei met een sexy stem: "Hi, snoepie, heb je de lezing gehoord vanochtend" Eén blik in haar ogen en ik wist dat ik weer in de moeilijkheden zat. Ik vergat heel het ontbijt, excuseerde me en rende terug naar mijn kamer. Ik sloot mijn ogen en begon te herhalen, "Vimal, Vimal, Vimal."

Geliefde meester, heb ik wat psychologen noemen een identiteitscrisis? "Ik vraag me ook af wie in godsnaam die kerel, Milarepa, is?"

Milarepa, je hebt meer moeilijkheden gecreëerd dan je bewust bent, want Jivan Mary heeft een fout gemaakt met het typen van de naam Lokita. Ze typte de naam 'Lolita'. En dat gaf zo'n chaos, want het vriendje van Lolita was helemaal buiten zinnen. Hij verdacht dat deze Lolita een liefdesaffaire had met Milarepa. En Lolita snikte en huilde en probeerde hem te overtuigen.

Maar toen ze van Lolita's schoonheid hoorden, begonnen veel nieuwe liefhebbers op haar deur te kloppen, en zeiden: "Maak je geen zorgen. Als Milarepa na tien minuten vertrokken is zijn wij hier nog." "Waarvoor zijn zij hier?" En het vriendje raakte nog verder de weg kwijt. En Lokita genoot er enorm van. Ze veranderde haar naam in Lolita. Het was Lokita die zichzelf in Lolita heeft veranderd. Maar jij bent zo'n stommerd dat je compleet vergeten bent wie deze vrouw is. En natuurlijk, na een tien minuten durende liefdesgeschiedenis – wie herinnert zich de naam nog, of het gezicht?

Ik heb eens gehoord van een man die tien keer trouwde. En toen hij de voor de tiende keer trouwde, ontdekte hij na drie maanden dat hij al eens eerder met deze vrouw getrouwd was. Als je tien keer trouwt heeft het geheugen een grens. Je bent geen computer. Milarepa verruult mensen elke dag tien keer. Dus natuurlijk, toen Lokita hem opnieuw omhelsde, en tegen hem zei dat zij Lolita was, dacht hij: "Mijn God, ik zit in de moeilijkheden." Je zult altijd in de moeilijkheden zitten, Milarepa.

En nu zeggen deze meisjes, "Wie is in Godsnaam deze kerel Milarepa nou helemaal?" En "Osho geeft hem zoveel energie." Ik moet hem dat wel geven, want de arme kerel moet zijn energie overal uitdelen. Als ik

hem geen energie geef, zul je hem languit liggend op bed vinden, uitgeteld. Ik moet hem in leven houden. Heb je enig bezwaar? En het is te erg dat de ander antwoordde: "Oh, hij is eigenlijk niemand." Hij is een van mijn gekste discipelen en ik zal zulke beledigende opmerkingen niet tolereren. En ze zei, "Weet je niet dat Osho hem heeft bedacht als een grap?"

Hij is geen grap hoewel zijn hele leven vol grappen is. Maar hij is een echt persoon, hij zit hier gewoon, hij houdt zijn hoofd gebogen, de meisjes ontwijkend. Hij is een beetje ouder aan het worden – ik zal hem misschien uit het circus halen. Maar ik neem nooit iemand weg van het circus tenzij ze me dat vragen, en Milarepa heeft het nog niet gevraagd. Dus voel ik dat hij nog een beetje meer ervaring nodig heeft, een beetje meer angst, een beetje meer spanning, een beetje meer moeilijkheden. Laat hem dat hebben tot zijn buik er vol van is.

De actieve dagen van de oude stier zijn voorbij – spoedig zullen Milarepa's dagen ook voorbij zijn – maar de boer staat hem toe in de wei te staan met de koeien. Natuurlijk laat de boer een jonge stier ook los in het veld, en hij gaat onmiddellijk aan het werk.

Terwijl hij dit bekijkt begint de oude stier te snuiven en op de grond te schrapen met zijn hoeven. "Je verdoet je tijd," zegt de boer. "Jij bent nu te oud voor dat soort dingen."

"Ik weet dat welt," zegt de stier, "maar ik kan hem toch wel laten zien dat ik geen koe ben, of niet?"

Arme Milarepa is geen grap, gewoon een oude stier die ik in de wei houd bij de koeien. Om niet te worden gevangen, beëindigt hij zijn liefdesaffaires snel – in tien minuten. Dat moet de minimumtijd in de hele wereld zijn. Een liefdesaffaire die eindigt in tien minuten! Misschien drie minuten huwelijksreis, twee minuten getrouwd zijn, vijf minuten ellende, en het is voorbij. Het feit is, nu is hij ouder aan het worden. Iedereen wordt ouder. Maar hij moet blijven bewijzen dat iedereen tenminste weet dat hij geen koe is. En voor jou, Milarepa – jij hoeft niet bang voor de koeien te zijn. Je hoeft niet naar je kamer te gaan en deze op slot te doen en voelen dat er weer een andere crisis is ontstaan en beginnen te herhalen, "Vimal, Vimal, Vimal." 'Vimal' is geen transcendentale meditatie. Dit zal niet gaan helpen. En wees niet zo bang voor vrouwen -- gewoon nog eventjes. Ik kwam net gisteren een uitspraak tegen: er is niets in de wereld beter dan de liefde van een goede vrouw, tenzij natuurlijk de liefde van een slechte vrouw. En hier zul je de geweldigste vrouwen vinden van de hele wereld – die genoeg van de wereld hebben. Ze zijn hier gekomen om te mediteren. Maar een vrouw is in wezen liefde. Haar meditatie kan niet zonder liefde zijn. Een vrouw is niet zo zeer geïnteresseerd in seks. Ze is veel meer geïnteresseerd in warmte, in knuffelen, in vriendelijkheid, in liefde. De man is meer in seks geïnteresseerd.

Dit zijn de misvattingen die aantonen dat God nooit de wereld heeft geschapen, want niets past bij elkaar. Hij schijnt niet te begrijpen dat man en vrouw samen moeten leven. Ze zouden op zo'n manier gemaakt moeten zijn dat ze bij elkaar passen, maar ze zijn absoluut niet passend. De seksualiteit van de man is genitaal en plaatselijk. Het is als een plaatselijke verdoving.

Mijn persoonlijke arts, Amrito, zei in het begin altijd als hij mijn bloed afnam: Nu, komt de prik." Eindelijk begreep hij dat wat hij zegt nonsens is. Het is niet de prik. Nu zegt hij dat niet meer. Ik heb hem gadeslagen terwijl hij van idee veranderde. Nu doet hij het in stilte zonder iets te zeggen. Maar de man is niets dan de prik. Vrouwen hebben een totaal ander soort wezen. Haar hele lichaam heeft liefde nodig. Het is geen seksualiteit. Haar hele lichaam is orgastisch. Daarom is er een enorme moeilijkheid. De man komt snel tot een orgasme – binnen twee minuten en de vrouw is zelfs nog niet eens begonnen. De vrouw heeft een beetje tijd nodig. Haar hele lichaam moet er klaar voor worden, extatisch. Haar hele lichaam moet in de dans meevieren. Slechts dan kan ze orgastische vreugde voelen. Dus ze is niet werkelijk geïnteresseerd in de prik. Ze is meer geïnteresseerd in omhelzen, in het dicht bij je zijn, in de warmte van jouw lichaam. Ze wil omgeven worden door jouw liefde, ze wil jou omgeven met haar liefde.

Als steeds meer van jullie zullen gaan voelen dat seks gaat wegvallen, betekent dat niet dat je moet wegluchten als je een vrouw ziet aankomen, en je gaan opsluiten in de kamer en de transcendentale mantra herhalen: "Vimal, Vimal, Vimal." Je moet jouw oude idee van liefde veranderen. Het is geen liefde, het was puur seks. Als seks wegvalt, kun je de vrouw op een hoger niveau ontmoeten, waar ze altijd naar verlangd heeft en om geleden heeft.

Miljoenen jaren lang hebben vrouwen geleden omdat de man niet in staat was haar te geven wat ze nodig

hebben. De man gebruikte haar eenvoudig voor zijn seksualiteit. Ze voelden zich bijna een voorwerp dat werd gebruikt waarna de man zich omdraait en gaat slapen en begint te snurken. Dit is zo lelijk en de vrouw huilt. Ze heeft angst. Na elke liefdesdaad huilt de vrouw, omdat ze niets heeft gekregen. Haar liefdesstandaard is hoger dan die van de man.

En als steeds meer sannyasins voorbij seks gaan, zouden zij moeten beginnen de taal van liefde, van warmte, van vriendelijkheid te leren. Geen vrouw zal zich beledigd voelen als jij seks vaarwelzegt. Ze zal in feite enorm blij zijn dat liefde zich nu naar een hoger niveau kan begeven, wat altijd haar diepste verlangen is geweest.

Dit verschil tussen de orgastische capaciteiten van vrouwen en mannen is een van de oorzaken van de grootste ellende van de mensheid geweest. En niemand heeft ooit geprobeerd dat te overbruggen. Of de vrouw moet naar beneden worden gehaald, wat onmogelijk is, want haar hele lichaam is orgastisch – ze kan niet plaatselijk orgastisch worden. De enige mogelijke manier is dat de man de taal van liefde leert en net zo wordt als de vrouw, terwijl zijn hele lichaam vraagt om een regen van liefde. Dat zal bijna negentig procent van de ellende van de wereld wegnemen.

Maar het kan alleen gebeuren als de man tot het punt komt waar seks vanzelf wegvalt, want dit is de diepste reden voor het conflict tussen mannen en vrouwen. En ze zijn zich er niet van bewust, dus vechten ze om elk ander excuus – voortdurend misverstaand. De man zegt iets, de vrouw verstaat iets anders. De vrouw zegt iets, de man begrijpt iets anders.

Het is bijna onmogelijk een intelligent gesprek te hebben tussen twee geliefden. Ik heb nog nooit van iets dergelijks gehoord. Je kunt een intelligent gesprek hebben met iemand anders vrouw, maar niet met je eigen vrouw. Met je eigen vrouw kun je alleen maar vechten, of je kunt je krant lezen.

Twee Italianen ontmoeten elkaar in de ashram pizzeria.

“Heb je al zin in—eh Goa?” Vraagt de eerste.

“Nee, ik-eh ga blijven,” antwoordt de vriend.

De paus gaf weer een van zijn toespraken aan een levendige menigte jonge Italianen. Hij deed zijn uiterste best op zijn standpunt: “Je moet niet de pil gebruiken!”

Een jonge, charmante signorina stapte naar voren en zei, “Luister, jij Pool! Jij-eh speelt het spel niet, dus-eh maak jij—eh niet de regels.”

Dit gaat maar door, dit misverstaan. Maar met mijn mensen hoop ik een erg intens begrip te creëren voor al datgene wat in het donker verborgen is. Ik probeer het op elke mogelijke manier zichtbaar te maken, zodat jij je bewust kunt worden van je hele wezen en wat de ware authentieke reden van jouw ellende is. En als je denkt aan de verkeerde oorzaken voor jouw ellende, zul je niet uit die ellende kunnen komen.

Nancy Reagan komt terug van haar medisch onderzoek met een glimlach op haar gezicht?

“Vanwaar de grijns?” vraagt Ronald Reagan met een zuur gezicht.

“Omdat,” zegt ze opschepperig, “Dr. De Wit me heeft verteld dat ik het figuur heb van een vrouw van half mijn leeftijd.”

“Oh ja? En hoe zit dat met die zeventig jaar oude kont (*ass*) dan?”

“Nou je het zegt,” antwoordt Nancy, “hij zei helemaal niets over jou.”

Oké Maneesha?

Ja, Osho.